

Sags Fremme ogsaa særlig ere baarne frem. Alt vel overvejet vil det dog formentlig erkendes, at Udmeldelsen rettere, som foreslaaet, bør ske ved de kommunale Raad. I Handelen med Husdyr staaer i mangfoldige Tilfælde paa den ene Side Landmanden, paa den anden Side en Mand af anden Næringsvej, og det har da sin Betænknelighed, at Retstvistens Afgørelse tilfalder Mænd, som ere udpegede netop af de Organisationer, i hvilke den ene af Parterne hører hjemme.

Paa Grund af Retskredsens højst forskellige Størrelse og tillige paa Grund af de her omhandlede Tvistigheders meget forskellige Hyppighed i Jurisdiktionerne er det fundet rettest ikke blot at give et Spillerum for de kommunale Raads Fastsættelse af Voldgiftsmændenes Antal (5 til 7), men tillige at aabne Mulighed for, at Tallet i meget smaa og meget store Kredse med Justitsministerens Samtykke kan sættes henholdsvis lavere og højere.

Efter Hvervets Beskaffenhed er det fundet urigtigt at gøre det til et tvunget borgerligt Ombud, saavel som i Loven at fastsætte særlige personlige Betingelser for dets Overtagelse udover, hvad der indrekte fremgaar af den nødvendige Nævnelse af de Omstændigheder, der skulle medføre Fortabelse af Hvervet. Det er ønskeligt, at dette dømmende Hverv i særlig Grad betragtes som et Tillids- og Æreshverv, og ligesom derfor kun en frivillig Overtagelse af det er betryggende, saaledes tør man gaa ud fra, at de kommunale Raad ikke i Fordringerne til de Personligheder, hvem det overdrages, ville gaa ned til det Minimum, som der kunde være Tale om i Loven at slaa fast.

Navnene paa de udmeldte Mænd bør efter den udmeldende Myndigheds Bestemmelse bekendtgøres i de mest udbredte stedlige Blade, selvfølgelig paa Bekostning af den offentlige Kasse, som den nævnte Myndighed repræsenterer.

Til § 3.

Et overmaade vigtigt Spørgsmaal i denne Sag er det, om særlige Formfordringer bør stilles til Beviset for Voldgiftsaftalens Eksistens. Dette Spørgsmaals Betydning stiger yderligere, naar Voldgiftskendelserne foreslaas gjorte eksigible. Ved Afgørelsen heraf maa det imidlertid have for Øje, dels at enhver Fordring i Retning af Garantier er enstydig med en Nedgang i praktisk Brugbarhed, dels særlig i hvilket Omfang de paa Tale kommende Garantier ville gribe ind i vedkommende

Handelers Skikkelse, saaledes som denne daglig forekommer. Det vil da vistnok erkendes, at den Sikring, om hvilken der nærmest vilde blive Spørgsmaal, nemlig at Voldgiftsaftalen skulde foreligge skriftlig, fjerner sig saa meget fra denne Handels sædvanlige Former og vilde være saaledes egnet til at lægge en Hæmsko paa Voldgiftsvejens Vedtagelse, at Lovens Betydning derved vilde svinde ind til at blive ringe. Overvejende Hensyn tale da formentlig for at betro Voldgiftsmændene en friere Afgørelse ogsaa af dette Spørgsmaal, der sædvanlig kun paakalder deres Behandling i det lille Mindretal af Tilfælde, hvor den ene af Parterne har vægret sig ved at vælge Voldgiftsmænd. Bestemmelser sigtende til at skaffe dette foreløbige Spørgsmaal afgjort af Voldgiftsmændene paa betryggende Maade ville findes optagne i § 4, der navnlig henviser Voldgiftsmændene til, hvis der er nogen Tvivl af Betydning, at fordre sig formeligt Tingsvidne forelagt af den Part, der har paastaaet Voldgiftsaftalens Eksistens. Dette vil sikkert være den praktisk hyppigste Skikkelse for Beviset, da det er lige saa almindeligt, som det ved disse Handeler er Vidner, at det er sjældent, at der bruges Skriftlighed.

For det Tilfælde, at Parterne vel have vedtaget Voldgift, men have forsømt at bestemme, hvilke Voldgiftsmænd der skulle træde i Virksomhed, indeholder § 3 udfyldende Bestemmelser, der formentlig ville findes naturlige. Naar der i Bestemmelsens Slutning er tillagt Justitsministeren en Afgørelse angaaende Voldgiftsmænds Kompetence, er det klart, at derved ikke sigtes til Spørgsmaalet om, hvorvidt behørig Voldgiftsaftale overhovedet foreligger, men kun til det ulige mindre væsentlige Spørgsmaal, for hvis Skyld det ikke er værd at sætte et større Apparat i Bevægelse: hvilken Retskreds' Voldgiftsmænd Sagen hører under, naar den er hjemfalden til Voldgift.

§ 3 indeholder i øvrigt Regler om, hvilke Arter af Retstvistigheder ved Husdyrhandelen der høre under Voldgift, nemlig ethvert Spørgsmaal om Handelens Tilbagegang i Anledning af Mangler ved det Afhændede og om Erstatning eller Afslag i Købe- eller Byttesummen paa Grund af saadanne Mangler. Spørgsmaalet vil i Almindelighed komme til at foreligge saaledes, at den Part, der har faaet et efter hans Mening med Mangler behæftet Dyr og har erlagt sit Vederlag, enten af den anden Part forlanger Handelens Tilbagegang, helt eller delvis, eventuelt i For-